

Abstrakt:

Děti ze složených rodin akceptují oba své otce – nevlastního i nerezidentního biologického otce – v převážné většině jako součást své rodiny, a to i pokud zobrazují svou rodinu tak, jak by si ji ideálně přály.

Důležitým faktorem v celkovém přijetí nevlastního otce dítětem je vztah, který dítě vnímá ze strany nevlastního otce i ze strany matky a celkové emoční klima v rodině. Nevlastní otcové jsou dětmi akceptováni častěji tehdy, pokud je jejich vztah k dítěti kladný a pokud vykazují slabé řízení (tj. mají méně požadavků a dávají více volnosti). Děti také častěji přijímají nevlastního otce, pokud u nich uběhla delší doba od rozvodu rodičů a pokud s ním žijí déle.

Děti vyjadřují přání, aby měly svého biologického otce blíže, jednak blíže k sobě, a také si přejí, aby byl blíže k celé rodině dítěte. Přejí si snížení autority nevlastního otce v rodině – nepřejí si, aby nevlastní otec byl nositelem nejvyšší autority v jejich rodině. V rozhovorech často děti vyjadřují touhu, aby mezi dospělými v obou jejich rodinách nebyly konflikty. Vystiženo jedním z dětí: „Vadí mi, že se táta odstěhoval, ale když to chtěli, tak chci, abychom si všichni rozuměli.“